

Sygn. akt II AKa 188/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Izabela Szumniak

SO (del.) – Anna Nowakowska

Protokolant: – sekr. sąd. Aleksandra Duda

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2022 r. sprawy

1) O. P. (1) urodz. (...) w B., syna J. i B.,

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., z art. 280 § 2 k.k. i z art. 280 § 1 k.k.

2) M. G. (1) urodz. (...) w L., syna A. i K.,

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., z art. 280 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 stycznia 2021 r. sygn. akt XVIII K 143/20

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego O. P. (1) w ten sposób, że:

a/ uchyla rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej z punktu 7;

b/ uchyla rozstrzygnięcia o orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody z punktów 3 i 5;

c/ w ramach czynów zarzucanych w punktach I i III oraz przypisanych w punktach 1 i 4 uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniach 24 i 26 października 2019 r. w miejscowości R. ul. (...), działając z góry powziętym zamiarem w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 12.000 zł od P. O. (1), w tym dnia 24 października 2019 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) groził P. O. (1) użyciem przemocy, a dnia 26 października 2019 r. użył wobec P. O. (1) przemocy w postaci kilkukrotnego uderzenia tłuczkiem do mięsa, po czym dokonał zaboru pieniędzy pokrzywdzonego w kwocie 1000 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d/ w ramach czynu zarzucanego w punkcie II i przypisanego w punkcie 2 uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 28 października 2019 r. w miejscowości R. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O. (1) i w celu kradzieży mienia M. Ś. (1), użyli przemocy w postaci rozpylenia

gazu obezwładniającego, jak też uderzania pałką teleskopową i nożem, czym spowodowali u M. Ś. (1) naruszenie prawidłowej czynności narządów ciała w postaci złamania nosa, sińca prawego oczodołu, uszkodzenia ścięgien i mięśni prawego przedramienia, zasinienia brzucha i nóg, a u P. O. (1) uraz głowy, dokonując zaboru telefonu komórkowego marki X. (...) wartości około 700 zł P. O. (1) oraz zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. i pieniędzy o łącznej wartości około 470 zł na szkodę M. Ś. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

e/ na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza O. P. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

f/ na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza O. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 30.10.2019 r. godz. 21.40 do dnia 20.01.2021 r. godz. 13.35;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. G. (1) w ten sposób, że:

a/ uchyla rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej z punktu 8;

b/ uchyla rozstrzygnięcie o orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody z punktu 3;

c/ w ramach czynu zarzucanego w punkcie I i przypisanego w punkcie 1 uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 24 października 2019 r. w miejscowości R. ul. (...), działając w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 12.000 zł od P. O. (1), wspólnie i w porozumieniu z O. P. (1), groził P. O. (1) użyciem przemocy, tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

d/ w ramach czynu zarzucanego w punkcie II i przypisanego w punkcie 2 uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 28 października 2019 r. w miejscowości R. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z O. P. (1) i innymi nieustalonymi osobami, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O. (1) i w celu kradzieży mienia M. Ś. (1), użyli przemocy w postaci rozpylenia gazu obezwładniającego, jak też uderzania pałką teleskopową i nożem, czym spowodowali u M. Ś. (1) naruszenie prawidłowej czynności narządów ciała w postaci złamania nosa, sińca prawego oczodołu, uszkodzenia ścięgien i mięśni prawego przedramienia, zasinienia brzucha i nóg, a u P. O. (1) uraz głowy, dokonując zaboru telefonu komórkowego marki X. (...) wartości około 700 zł P. O. (1) oraz zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. i pieniędzy o łącznej wartości około 470 zł na szkodę M. Ś. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

e/ na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza M. G. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

f/ na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza M. G. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 03.02.2020 r. godz. 15.10 do dnia 20.01.2021 r. godz. 13.35;

III. zwalnia obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie w sprawie, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 188/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XVIII K 143/20 z dnia 27.01.2021 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

x obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

x na korzyść # na niekorzyść	x w całości co do M. G.	
x w części co do O. P.	x	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obrońcy osk. O. P. (1) pkt 1 a-m, 3 a-w, 4 obraży przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, tj.</p> <p>1/ art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w postaci: a-c/ wyjaśnień oskarżonego O. P., d-e, j/ zeznań świadka P. O. (1), f/ opinii biegłych z zakresu kryminalistyki; g-h, k-l/ zeznań</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

świadków S. W. (1), A. S. (1), M. Ś. (1), D. O. (1) i/ opinii lekarskiej z 2.11.2019 r. i protokołu oględzin P. O. (1), m/ dokumentacji medycznej M. Ś. (1);

3/ art. 5 § 2 kpk poprzez uznanie oskarżonego O. P. za winnego zarzucanych czynów, pomimo iż w postępowaniu dowodowym nie usunięto szeregu wątpliwości dotyczących: a/ obrażeń P. O. (1), b i q/ środków i telefonu P. O., c/ braku odcisków palców i śladów biologicznych O. P., d/ obecności 4 zamaskowanych sprawców i 2 oskarżonych, e-j, n-o, r-u i w/ zeznań P. O., k/ okazania O. P. i A. S., l/ braku dokumentacji medycznej z 26.10.2019 r., m/ braku obrażeń w części potylicznej P. O., p/ zeznań M. Ś. (1), v/ oględzin P. O. (1);

4/ art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez nie oparcie wyroku na wszystkich ujawnionych okolicznościach a na częściach zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego, uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego;

Obrońcy osk. M. G. (1) pkt 2a-o obraży przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. :

a/ art. 171 § 1 kpk w zw. z art. 174 kpk poprzez prawdopodobne wpłynięcie funkcjonariusza Policji na treść zawiadomienia o przestępstwie złożonego przez P. O. (1) 30.10.2019 r. i prawdopodobieństwo, że w chwili przesłuchania pokrzywdzony był nadal nietrzeźwy,

b/ art. 150 § 1 kpk poprzez prawdopodobny brak odczytania protokołu zawiadomienia o przestępstwie pokrzywdzonemu i

prawdopodobne wpłynięcie na jego treść,

c/ art. 7 kpk w zw. z art. 192 § 2 kpk poprzez dowolną ocenę zeznań pokrzywdzonego, polegającą na uznaniu za wiarygodne zeznań z postępowania przygotowawczego przy pominięciu zeznań z postępowania sądowego,

d/ art. 167 kpk poprzez brak wyjaśnienia, jakiemu wypadkowi i kiedy uległ P. O., czy wypadek miał wpływ na zdolności poznawcze pokrzywdzonego,

e/ art. 193 § 1 kpk poprzez brak zasięgnięcia opinii odnośnie stanu pokrzywdzonego podczas składania zawiadomienia o przestępstwie, kiedy mógł być nietrzeźwy,

f/ art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez brak ustosunkowania się do zeznań P. O. co do udziału A. S. (1) w zdarzeniu z 26.10.2019 r.,

g/ art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez brak przeprowadzenia dowodów z bilingu/logowań służbowego telefonu M. G., zleceń z aplikacji oraz nagrań z monitoringu,

h/ art. 167 kpk poprzez brak zbadania bilingów połączeń telefonicznych z 24-28.10.2019 r. przychodzących na telefon P. O.,

i/ art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości w zakresie niepamięci świadka P. F. (1),

j/ art. 173 § 1 kpk poprzez ponowne okazanie 4.02.2020 r. P. O. osoby o pseudonimie (...), którego wskazał jako M. G.,

k/ art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 200 § 3 kpk poprzez

	<p>brak przesłuchania lekarza, który wydawał opinię lekarską k. 238, czy uderzenie pałką teleskopową w potylicę, które spowodowało utratę przytomności, powinno zostawić jakikolwiek ślad na ciele,</p> <p>l/ art. 167 kpk poprzez brak przesłuchania pracowników pogotowia wezwanego 28.10.2019 r.,</p> <p>m/ art. 167 kpk poprzez brak przesłuchania mężczyzny o nazwisku T.,</p> <p>n/ art. 167 kpk poprzez brak dołączenia akt sprawy wszczętej zawiadomieniem o przestępstwie A. F. (1),</p> <p>o/ art. 167 kpk poprzez brak przeprowadzenia dowodu, czy telefon X. R. 7 należący do P. O. został odnaleziony, czy był to telefon odnaleziony przy plecaku A. F..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Zarzuty obrońców obu oskarżonych dotyczące wadliwej oceny dowodów są w znacznej mierze zbieżne, a zatem celowe jest ich łączne rozważenie.</p> <p>Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne</p>		

ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych O. P. (1) oraz M. G. (1) co do domagania się przez nich zwrotu wierzytelności od P. O. (1) oraz rozboju na osobie M. Ś. (1) i nadto właściwie ocenił ujawnione dowody, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a ocena ta wymagała jedynie uzupełnienia oraz korekty odnośnie rodzaju groźby w dniu 24.10.2019 r. i braku obrażeń potylicy dnia 28.10.2019 r. Oparł się przy tym na całości przedstawionego mu materiału dowodowego oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk - za wyjątkiem w/w zastrzeżeń co do rodzaju groźby i obrażeń -, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione /tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii. Natomiast art. 4 kpk ustanawia ogólną dyrektywę nakazującą badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego – a więc przepis ten nie może samodzielnie stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego i należy go powiązać z

naruszeniem konkretnych regulacji czy uprawnień.

b/ Chybione są zarzuty naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania oskarżonych czy innych osób, a ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Nieprawidłowe jest równoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów.

c/ Nadto niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylecia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym /art. 438 pkt 2 k.p.k./, a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Takiego wpływu obrońca M. G. nie wykazał. Kwestię tę przesądza nadto art. 455a kpk, który wyklucza uchylene wyroku z powodu niespełnienia przez uzasadnienie wymagań z art. 424 kpk.

d/ Nie doszło do obrazy art. 4, art. 7 ani art. 410 kpk czy innych przepisów,

która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa oskarżonych O. P. (1) oraz M. G. (1). Skarżący poza kwestią rodzaju groźby w dniu 24.10.2019 r., braku obrażeń potylicy P. O. dnia 28.10.2019 r. i nieuwzględnienia działania w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O. nie wykazali uchybień, które miałyby wpływ na treść wydanego wyroku. Zatem wnioski obrońców o uniewinnienie oskarżonych są w oczywisty sposób bezzasadne, natomiast konieczne było dokonanie zmiany zaskarżonego orzeczenia.

e/ Sąd Okręgowy dokonał generalnie właściwej oceny przeciwstawnych wyjaśnień O. P. i M. G. oraz depozycji obciążających ich świadków, dokładnie przedstawił tok swojego rozumowania i skarżący nie podważyli go skutecznie za wyjątkiem w/w okoliczności. Wywód jest zborny i logiczny oraz uwzględnia sytuację pokrzywdzonych, z których M. Ś. (1) nikogo nie chciał obciążać.

f/ Nie doszło do obrazy art. 7 kpk w zw. z art. 192 § 2 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zeznań pokrzywdzonego ani do naruszenia art. 193 § 1 kpk poprzez brak zasięgnięcia opinii odnośnie stanu pokrzywdzonego podczas składania zawiadomienia o przestępstwie, kiedy mógłby być nietrzeźwy. Zauważyć należy, że zasięgnięcie opinii biegłego psychologa czy psychiatry w związku z przesłuchaniem wymaga powzięcia przez dany organ procesowy wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń – w tym wypadku takich

wątpliwości żaden organ procesowy nie miał, a zatem nie było potrzeby udziału biegłego i uzyskania opinii. Przy tym obrońca nie składał wniosku w tym zakresie i jego zarzut jest jedynie instrumentalny. Skarżący w ogóle nie wykazał, aby pokrzywdzony podczas składania zawiadomienia o przestępstwie był nietrzeźwy, a sugestie w tej kwestii są całkowicie dowolne. Co więcej przesłuchanie nastąpiło przecież nie od razu po zajściu 28.10.2019 r. właśnie z uwagi na nietrzeźwość P. O., ale dopiero wtedy, kiedy był on zdolny do tej czynności tj. dnia 30.10.2019 r. w godz. 13.40-15.20 / nieskuteczne zarzuty pkt 2 c i e apelacji obrońcy M. G./.

g/ Słusznie Sąd Okręgowy oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego P. O. (1) złożonych w toku śledztwa, a nie tych z postępowania sądowego. Właściwie uzasadnił swoją ocenę i przeciwne stanowisko skarżących stanowi jedynie polemikę. Chybione są zarzuty z pkt 1 d-e, i-l, pkt 3 a-b, d, f-g, i-w apelacji obrońcy O. P. oraz z pkt 2d obrońcy M. G.. Nie narusza to prawa do obrony oskarżonych. Przypisywanie innego sensu wyrwanym z kontekstu fragmentom wypowiedzi P. O. nie może podważyć analizy dowodów. Pozostawanie przez P. O. bez legalnej pracy nie oznacza, że nie posiadał środków finansowych w wysokości 1000 zł i telefonu komórkowego – gdyby rzeczywiście nie dysponował żadnymi środkami, to przyjazdy O. P. po zwrot wierzytelności miałyby się z celem, nadto oczywiste jest, że nawet osoby bezdomne posiadają telefony komórkowe a P. O. nie był w tak złej sytuacji i oskarżony P. przyznał się do otrzymania od niego części długu. Nie mają znaczenia kontakty pokrzywdzonego z innymi

osobami, których nie postawiono w stan oskarżenia ani prowadzenie pojazdu po spożyciu alkoholu. Ewidentnie na rozprawie 2.12.2020 r. pokrzywdzony próbował wycofać się z obciążania oskarżonych i wiązać to należy z jego obawą przed sprawcami, których tożsamości w części nie ustalono. Taką obawę wyrażał już od 6.11.2019 r. /k. 134/. Jego ogólnikowe odwołanie się do bliżej nieokreślonego wypadku i niepamięci oraz zmuszeniu przez niesprecyzowanego M. uznać trzeba za instrumentalne i strony nie miały co do tego szczegółowych pytań – czyli nie uznały tej kwestii za istotną. To do stron procesu należało zadawanie odpowiednich pytań, jeśli miały rzeczywistą wątpliwość w tym zakresie, a nie przerzucanie takiego obowiązku na Sąd /nie naruszono w ten sposób art. 167 kpk/. Sensowne jest tylko przyznanie P. O., że pożyczał pieniądze od O. P., co przyjął Sąd Okręgowy. Pewne nieścisłości w relacjach z postępowania przygotowawczego są naturalne z uwagi na wielość zdarzeń, ich dynamiczny przebieg, doznany stres i obrażenia.

Oдноśnie czynu I z 24.10.2019 r. to według logicznych i przekonujących zeznań P. O., w nocy O. P. (1) i mężczyzna ps. (...) /tj. M. G. (1)/ przyjechali do niego i zażądali pieniędzy w kwocie 12.000 zł a O. P. powiedział, że jak nie zapłaci, to jego „koledzy go dojadą” tj. zostanie pobity /k.49, 81, 94v, 268v/. Rację ma obrońca O. P., że nie chodzi tu o odmienne groźby pozbawienia życia i uszkodzenia ciała /zasadny zarzut pkt 3e/.

Oдноśnie czynu III z 26.10.2019 r. P. O. podał, że przyjechali do niego O. P. i A. /tj. S./ po pieniądze, O. P. uderzył go 5 razy tłuczkiem do

mięsa – 2 razy po głowie, po 1 raz w rękę, plecy i brzuch, po czym wskazał im 1000 zł w szufladzie, które zabrał O. P.. P. O. leciała krew z głowy / k.49, 81, 94v/. Nie zwalnia sprawcy z odpowiedzialności okoliczność, że P. O. wpuścił do lokalu O. P. i A. S. oraz z nimi rozmawiał.

Odnosnie czynu II z 28.10.2019 r. to wedle P. O., wyszedł na posesję i zobaczył jak od strony ul. (...) przez bramę górą przechodzą O. P. (1) i mężczyzna ps. (...) /tj. M. G. (1)/, jeden z nich miał pałkę teleskopową, ale P. O. nie zdążył wrócić do domu, gdyż został uderzony w potylicę. Kiedy P. O. się ocknął to wszedł do budynku i zobaczył M. Ś. (1) we krwi a 6 sprawców wybiegło – O. P. i ps. (...) niezamaskowani oraz 4 zamaskowanych, w tym po głosach rozpoznał A. i G.. Sprawcy zabrali telefon P. O. marki X. (...) wartości 700 zł i telefon M. Ś. / k.49-49v, 81, 269/. P. O. nie został zabrany do szpitala przez pogotowie, ponieważ nie potrzebował takiej pomocy. Wskazanie, że 4 innych napastników przyszło od strony ul. (...) nie jest całkowicie pewne, skoro pokrzywdzony miał ich zobaczyć dopiero później w budynku, ale znajduje wytłumaczenie w zeznaniach D. O. (1). Natomiast oskarżeni mieli mieć kaptur i czapkę, czyli nie musieli być w inny sposób zamaskowani.

Według M. Ś. (1), pamięta tylko, że ktoś wrzucił albo psikał gazem w pomieszczeniu, sprawcy byli zamaskowani, potem był zakrwawiony, ma złamany nos, uszkodzone ścięgna i mięśnie prawej ręki, rany cięte na głowie, zapuchnięte prawe oko, siniaki na brzuchu i nogach. Wydaje mu się, że chodziło im o O.. M. Ś. zginął telefon

komórkowy N. wartości około 100 zł i portfel z kwotą około 370 zł.

h/ Zeznania P. O. ze śledztwa są konsekwentne co do istoty zdarzeń. Te złożone 31.10.2019 r. i później w śledztwie stanowią uzupełnienie poprzednich, gdyż wtedy pokrzywdzony był w stanie przypomnieć sobie całość wydarzeń i jednocześnie miał czas, aby ochłonać i uporządkować informacje. Nie budzi wątpliwości rozpoznanie O. P. /k. 94-95/ i mężczyzny ps. (...) jako M. G. (1) /k.242-244, 268-269/. P. O. opisał go jako po 30-tce, niskiego i szczupłego /k. 49v/ – oskarżony ten jest niższy w porównaniu do O. P.. Nie dezawuuje to bezpośredniego rozpoznania podczas okazania osoby, które jest bardziej miarodajne z uwagi na szerszy kontakt oraz możliwość obserwacji wyglądu i zachowania danej osoby. Ponadto opis słowny jest uboższy i niedokładny chociażby z powodu trudności w zwerbalizowaniu szczegółów wyglądu. Nie jest zaś istotne, czy A. F. mówi o tej samej osobie, czy o innej, skoro miał nie być świadkiem przedmiotowych zdarzeń bądź możliwym sprawcą. Dowolne są sugestie obrońców, że to A. S. najbardziej obawiał się P. O.. Nadto rozpoznanie 28.01.2020 r. dotyczyło wskazania sprawcy zająć, w tym z dnia 28.10.2019 r., na zdjęciu i dlatego przeprowadzono drugie bezpośrednie rozpoznanie osoby M. G. 04.02.2020 r., które jest bardziej miarodajne. Sugestia skarżącego, że pokrzywdzony wskazał oskarżonego zamiast mężczyzny o imieniu A. pozostaje w sprzeczności z relacją p. O., który odróżnia obu tych mężczyzn, nie jest uzasadniona i razi subiektywnością /chybiony zarzut z

pkt 2j apelacji obrońcy G. obraży art. 173 § 1 kpk/.

Natomiast zeznania M. Ś. są bardzo lakoniczne, pomija on szczegóły i nie obciążył oskarżonych – są mniej dokładne od relacji P. O., ale ją uzupełniają a nie podważają /chybiony zarzut pkt 3p obrońcy O. P./.

Nadmienić można, że nie mają znaczenia notatki urzędowe, w tym z rozpytania nietrzeźwego P. O. /k.1, 2, 19, 32/, gdyż zgodnie z zakazem z art. 174 kpk nie mogą zastępować zeznań świadka i nie stanowią dowodów zamiast tych zeznań. Oczywiście jest, że jako dowód analizie podlegają tylko zeznania P. O., złożone po wytrzeźwieniu /chybione zarzuty z pkt 3r-s obrońcy O. P./. Tym nie mniej pokrzywdzony od początku wskazywał na sprawstwo O. P. i mężczyzny ps. (...).

Nie ma znaczenia kwestia ewentualnej obecności M. Ś. (1) w budynku (...).10.2019 r., skoro nie przedstawił przebiegu zajścia i miał go nie widzieć /nieskuteczny zarzut z pkt 3h obrońcy O. P./.

Ujawnienie poza posesją P. O. plecaka i w odległości 1,2 m od niego telefonu X. /protokół oględzin k.11-13/ nie wpływa na poczynione ustalenia, ponieważ przedmioty te należą do A. F. (1) /k.201-203/. A. F. nie został oskarżony w niniejszej sprawie i w/w okoliczności nie zwalniają oskarżonych z odpowiedzialności za zabranie telefonu P. O., nawet gdyby przyjąć, że A. F. mógł być jednym ze sprawców.

Relacje P. O. korelują z zeznaniami M. Ś. (1) i D. O. (1), dokumentacją medyczną obu pokrzywdzonych i

opinią biegłej. Brak jest tu istotnych sprzeczności, przy czym M. Ś. nikogo nie rozpoznał i wprost podał, że nie chciał nikogo obciążać. Nie nadano nadmiernego znaczenia relacji D. O. ani nie podważa ona zeznań P. O. / nieskuteczne zarzuty z pkt 1 k-1, pkt 3a, f apelacji obrońcy O. P./.

Wedle D. O., około godz. 22.45 dnia 28.10.2019 r. 4 zamaskowanych napastników przeskoczyło przez bramę i skierowało się do budynku do drzwi tarasowych od strony ul. (...), co tłumaczy stwierdzenie P. O., że przyszli od tej strony i nie wyklucza pojawienia się oskarżonych od innej strony tym bardziej, że nie widziała ona miejsca, gdzie znajdował się P. O.. D. O. (1) od razu wezwała policję i słyszała tylko odgłosy zajścia. Widziała także u P. O. obrażenia głowy – rany na czole, nad łukiem brwiowym i na prawym przedramieniu - po zdarzeniu 26.10.2019 r. i dowiedziała się, że został uderzony młotkiem czy tasakiem do mięsa.

Obrażenia P. O. wypływają dodatkowo z protokołu oględzin i zdjęć jego osoby z 29.10.2019 r. / k. 21-27/, dokumentacji medycznej / k.114-118/ i opinii biegłej / k.238/. Przy tym badanie RTG zostało wykonane 29.10.2019 r. a nie jak twierdzi skarżący po drugim zajściu z 26.10.2019 r., gdyż wcześniej pokrzywdzony nie korzystał z pomocy lekarskiej, o czym zeznał. Ślady 2 stron tłuczka do mięsa ani gojenia się ran nie podważają analizy dowodów. Częściowo rację ma obrońca, że brak jest tu obrażeń potylicy i o takich obrażeniach nie wspomina pokrzywdzony, a zatem uderzenie pałką w tył głowy nie spowodowało widocznych uszkodzeń skóry ani innych struktur, ale spowodowało

pewien uraz głowy. Nie wyklucza to w żaden sposób chwilowej utraty przytomności u P. O. ani możliwości wcześniejszego spostrzeżenia sprawców /chybione zarzuty z pkt 3 l-n, v obrońcy O. P./. Uznać trzeba, że stan pokrzywdzonego nie wymagał natychmiastowego zabrania do szpitala. Nie było niezbędne przesłuchanie biegłej, która wydała opinię, skoro opinia nie była kwestionowana przez strony ani Sąd /chybiony zarzut z pkt 2k obrońcy G. obraży art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 200 § 3 kpk/.

Nie może odnieść zamierzonego skutku zarzut z pkt 1 m apelacji obrońcy O. P.. Podczas sekcji zwłok M. Ś. (1) 18.12.2019 r. nie stwierdzono obrażeń ścięgien /k.419/, co nie neguje uprzedniego rozpoznania takiego uszkodzenia w karcie z leczenia szpitalnego /k. 101-102, 246-247/ – ponieważ pewne uszkodzenie ścięgien stwierdzono wcześniej w szpitalu 28.10.2019 r. i mogło zostać wyleczone, a nadto w czasie sekcji zwłok nie bada się przecież ruchomości mięśni i ścięgien, kiedy dana osoba jest już martwa.

Nie ma znaczenia kwestia ewentualnej odpowiedzialności G. G. (2) i A. S. (1), skoro nie zostali oskarżeni w tym postępowaniu /chybiony zarzut pkt 3o obrońcy O. P./.

i/ Chybione są zarzuty z pkt 2a i b apelacji obrońcy M. G.. Nie doszło do obraży art. 171 § 1 kpk w zw. z art. 174 kpk poprzez prawdopodobne wpłynięcie funkcjonariusza Policji na treść zawiadomienia o przestępstwie złożonego przez P. O. (1) 30.10.2019 r. i prawdopodobieństwo, że w

chwili przesłuchania pokrzywdzony był nadal nietrzeźwy – takie sugestie skarżącego nie zostały w żaden sposób potwierdzone i stanowią subiektywną polemikę, która nie ma oparcia w dowodach. Nie można mówić o naruszeniu art. 150 § 1 kpk poprzez prawdopodobny brak odczytania protokołu zawiadomienia o przestępstwie z 30.10.2019 r. pokrzywdzonemu i prawdopodobne wpłynięcie na jego treść – skoro P. O. podpisał ten protokół na każdej stronie k. 48-50 i nie zamieścił żadnych zastrzeżeń. Brak skreślenia jednej z formuł „protokół osobiście odczytałem /odczytano mi” stanowi brak formalny nie mający żadnego wpływu na treść zeznań pokrzywdzonego i nie świadczy, że nie umożliwiono mu odczytanie tego protokołu, natomiast to od świadka zależy, czy z takiej możliwości skorzysta.

Brak potwierdzenia tego protokołu i innych na rozprawie 2.12.2020 r. i twierdzenia P. O., że go nie czytał a połowa rzeczy jest wymyślona – samoistnie nie dezawuuują złożonych pierwotnie zeznań, ponieważ przepisy procedury karnej nie zawierają tzw. formalnej teorii dowodowej a przeciwną temu zasadę swobodnej oceny dowodów. To sąd orzekający w sprawie ocenia wiarygodność danego dowodu w kontekście całokształtu ujawnionych dowodów. W tym wypadku postawa P. O. na rozprawie nie była przekonująca i odwołanie obciążających zeznań nie jest wiarygodne, co zostało wytłumaczone w uzasadnieniu wyroku.

j/ Nie doszło do wadliwej oceny zeznań S. W. (1) i A. S. (1). A. S. potwierdził tylko swój przyjazd

wraz z O. P. do P. O. 26.10.2019 r. po pieniądze i nie przekazał, aby widział obrażenia pokrzywdzonego. S. W. potwierdził zaś relację D. O., która mu przekazała, co zobaczyła i że wezwała policję. Nie ma znaczenia udział A. S. w zdarzeniu z 26.10.2019 r. – jego współudziału w przestępstwie nie przyjął przecież ani prokurator, ani Sąd I instancji, a w niniejszej sprawie rozstrzygana jest kwestia odpowiedzialności karnej oskarżonych a nie innych osób. Zatem nie jest zasadny zarzut z pkt 2f apelacji obrońcy M. G. naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez brak ustosunkowania się do zeznań P. O. co do udziału A. S. (1) w zdarzeniu z 26.10.2019 r. Natomiast S. W. przekazał swoją niewielką wiedzę o zdarzeniu z 28.10.2019 r., co jednoznacznie potwierdza pokrzywdzenie P. O. i M. Ś. /chybione zarzuty z pkt 1g-h apelacji obrońcy O. P./.

k/ Podzielić trzeba stanowisko Sądu Okręgowego, że wyjaśnienia oskarżonych nie są w całości przekonujące i stanowią przyjęte linie obrony.

Nie jest wiarygodne negowanie przez M. G. udziału w zdarzeniach z 24 i 28.10.2019 r. Nie wykazano, aby oskarżony nie mógł popełnić zarzucanych czynów i nie świadczą o tym ogólnikowe zeznania P. F. (1) nie wskazujące na dokładny czas pobytu oskarżonego w warsztacie. Odległość do miejsca zamieszkania P. O. w R. od warsztatu przy ul. (...) w W. /obok Al. (...)/ można pokonać samochodem nawet w 18 minut /k.341-342/, a więc M. G. bez problemu mógł udać się do R. nawet po ewentualnej naprawie pojazdu w warsztacie /nieskuteczny zarzut z pkt 2i apelacji obrońcy obraży art. 5 § 2 kpk/.

Natomiast wiarygodne jest twierdzenie O. P., że P. O. był mu dłużny kwotę około 12.000 zł i domagał się ich zwrotu, co przyjęto już w ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowego. O. P. potwierdził przyjazd do P. O. w dniach 24, 26 i 28.10.2019 r. w celu zwrotu pieniędzy /k.230, 670-671/ i otrzymanie od niego kwoty 400 zł z tym, że opisy zdarzeń zostały zniekształcone i pomijają aktywność oskarżonych oraz powstanie obrażeń u ofiar. Nie jest wiarygodne, że O. P. nie groził pokrzywdzonemu P. O. ani nie stosował przemocy, jak też, że nie współdziałał z M. G. i innymi sprawcami. Przy czym O. P. przyznał się do „szarpnięcia za nogę” M. Ś. dnia 28.10.2019 r., czyli wraz z M. G. współdziałał z zamaskowanymi napastnikami i nie był przypadkową, bierną osobą /niezasadne zarzuty z pkt 1a-c, pkt 3d apelacji obrońcy O. P./.

Brak śladów biologicznych czy linii papilarnych O. P. w domu pokrzywdzonego P. O. i na ujawnionych przedmiotach nie wyklucza, że oskarżeni byli w nim 28.10.2019 r., gdyż mogli tam żadnych śladów nie pozostawić i takie ślady nie zawsze pozostają nawet przy kontakcie z różnymi materiałami /nieskuteczne zarzuty z pkt 1f, pkt 3c apelacji obrońcy O. P./.

1/ Nie jest zasadny zarzut z pkt 2g apelacji obrońcy M. G.. Nie doszło do obrazy art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez brak przeprowadzenia dowodów z bilingu/logowań służbowego telefonu M. G., zleceń z aplikacji oraz nagrań z monitoringu. Już z wyjaśnień oskarżonego wynika, że aplikacja T. nie jest używana w (...) od 11-12.2019 r., gdyż zamieniono

ją na nową aplikację /k.277/. Potwierdziła to A. G. /k.433/, wedle której nie ma możliwości uzyskania danych dotyczących 24 i 28.10.2019 r. Nadto nie chodzi tu o to, czy oskarżony w dniach 24 i 28.10.2019 r. jeździł taksówką i był w warsztacie przy ul. (...), ponieważ nie jest to kwestionowane, ale o to, czy był w miejscu zamieszkania P. O. – gdzie pojechał z O. P. dowolnym pojazdem. Tak samo nie ma możliwości uzyskania danych z bilingu/logowań służbowego telefonu M. G. oraz nagrań z monitoringu na terenie warsztatu – z uwagi na znaczny upływ czasu od przedmiotowych zajęć i nieprzechowywanie takich danych w okresie dłuższym niż 2 tygodnie co do monitoringu i dłuższym niż 1 rok co do danych telekomunikacyjnych. Takie wnioski wypływają z logicznych i niekwestionowanych zeznań A. G., zajmującej się taksówkami (...) /k.432-433/, oraz prawa telekomunikacyjnego.

1/ Tak samo chybiony jest zarzut z pkt 2h apelacji obrońcy M. G.. Nie narusza art. 167 kpk brak zbadania bilingów połączeń telefonicznych P. O. przychodzących z okresu 24-28.10.2019 r., gdyż nie chodzi tu o to, z jakich nr telefonów dzwoniło do pokrzywdzonego. Z wiedzy powszechnej wynika, że wiele osób posługuje się numerami telefonów bez rejestracji lub zarejestrowanych na inne osoby, nawet zmarłe. W ten sposób nie da się także dowiedzieć, że telefon P. O. odebrał M. Ś.. Nadto to skarżący i oskarżony winni składać odpowiednie wnioski dowodowe, a nie przerzucać tego na Sąd. Przy tym aktualnie uzyskanie bilingów nie jest możliwe z uwagi na nieprzechowywanie

danych telekomunikacyjnych w okresie dłuższym niż rok.

m/ Nie może być skuteczny zarzut z pkt 3u obrońcy O. P. ani kwestia podniesiona na str. 11 uzasadnienia apelacji obrońcy M. G.. Nie zdołano ustalić kobiety, która miała wyprowadzać psy 28.10.2019 r. i miała widzieć O. P.. Takiej sytuacji zaprzeczył zaś P. O. /notatka z 8.07.2020 r. k. 449/. Okoliczność ta oraz odgłosy szczekania psów nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia.

n/ Nie potwierdzono zarzutów z pkt 2 l, m, n i o apelacji obrońcy M. G.. Nie został naruszony przepis art. 167 kpk poprzez brak wykonania wskazanych przez skarżącego czynności – Sąd nie ma obowiązku przeprowadzania wszelkich dowodów z urzędu, a dotyczy to tylko tych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak też skarżący ani oskarżony nie wnosili o przeprowadzenie takich dowodów. Przesłuchanie pracowników pogotowia wezwanego 28.10.2019 r.; przesłuchanie mężczyzny o nazwisku T., dołączenie akt sprawy wszczętej zawiadomieniem o przestępstwie A. F. (1); przeprowadzenie dowodu, czy telefon X. R. 7 należący do P. O. został odnaleziony, czy był to telefon odnaleziony przy plecaku A. F. - nie zostały uznane za potrzebne przez Sąd I instancji, lit. m-n dotyczą innych spraw, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i obrońca nie wykazał celowości ich przeprowadzenia, przy czym z relacji P. O. wypływa, że nie odzyskał telefonu.

Lp.	Zarzut	
-----	--------	--

<p>2/</p>	<p>Obrońcy osk. O. P. (1) pkt 2 błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że sprawstwo i wina O. P. w zakresie zarzutów w akcie oskarżenia nie budzi wątpliwości i jest oczywiste, podczas gdy szczegółowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych;</p> <p>Obrońcy osk. M. G. (1) pkt 1a-h błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że:</p> <p>a/ oskarżony brał udział w zdarzeniach 24 i 28.10.2019 r.,</p> <p>b/ telefon pokrzywdzonego P. O. marki X. przywłaszczyć mieli wspólnie i w porozumieniu O. P. i M. G.,</p> <p>c/ w wyniku zdarzenia z 28.10.2019 r. P. O. doznał obrażeń części potylicznej głowy,</p> <p>d/ mężczyzna o pseudonimie (...) to M. G.,</p> <p>e/ braku ustalenia, jaki związek ze zdarzeniami z 24, 26 i 28.10.2019 r. miała eksmisja jednego z lokatorów P. O., miał A. F. (1), miał G. G. (2),</p> <p>f/ braku ustalenia, czy inne źródła dowodowe potwierdzają wersję P. O. o przebiegu zdarzenia z 28.10.2019 r., braku wyjaśnienia sprzeczności w zeznaniach P. O. i D. O. (1),</p> <p>g/ braku wyjaśnienia, jak P. O. mógł widzieć 6 sprawców wybiegających z domu,</p> <p>h/ braku ustalenia, jakich A. i G. rozpoznał P. O. po głosie.</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

a/ Zarzuty dotyczące błędnych ustaleń w sprawie odnośnie oskarżonych O. P. i M. G. w rzeczywistości dotyczą zarzutu wadliwej oceny dowodów tj. naruszenia przepisów postępowania, który jest pierwotny w stosunku do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wobec tego odesłać należy do rozważań w pkt 1 dotyczących obrazy przepisów postępowania.

b/ Powtórzyć można, że stosownie do przeprowadzonej analizy dowodów częściowo rację ma obrońca co do błędnego przyjęcia, że: O. P. dnia 24.10.2019 r. groził uszkodzeniem ciała i pozbawieniem życia, w dniu 28.10.2019 r. P. O. doznał obrażeń części potylicznej głowy, jak też nieuwzględnienia ustalenia, że O. P. doznał w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O.. W tej sytuacji częściowo zasadny jest zarzut z pkt 2 obrońcy O. P.. Natomiast nie oznacza to niepopelnienia przestępstw.

c/ W świetle analizy ujawnionych dowodów, w tym zeznań P. O., oskarżony M. G. brał udział w zdarzeniach 24 i 28.10.2019 r.; a mężczyzna o pseudonimie (...) to M. G.. Nie wykazano, aby eksmisja jednego z lokatorów P. O., jak też A. F. (1) czy G. G. (2) mieli związek ze zdarzeniami z 24, 26 i 28.10.2019 r. – chybione zarzuty pkt 1 a, d, e, obrońcy. Nie są także zasadne inne zarzuty obrońcy z pkt 1 f-h o braku ustalenia, czy inne źródła dowodowe potwierdzają wersję P. O. o przebiegu zdarzenia z 28.10.2019 r., braku wyjaśnienia sprzeczności w zeznaniach P. O. i D. O. (1); braku wyjaśnienia, jak P. O. mógł widzieć 6 sprawców wybiegających z domu – gdyż dowody osobowe

zebrano, ujawniono i oceniono w sprawie, a w zeznaniach P. O. i D. O. (1) brak jest istotnych sprzeczności, zaś pewne różnice wynikają z odmiennych punktów obserwacji. Nie ma znaczenia, jakich A. i G. rozpoznał P. O. po głosie, skoro takiego rozpoznania nie uznano za przekonujące i takich osób nie oskarżono.

d/ Natomiast nie doszło do przywłaszczenia ani kradzieży telefonu pokrzywdzonego P. O. marki X., skoro osk. O. P. i M. G. działali wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od tego pokrzywdzonego, chociaż telefon ten został zabrany przez sprawców. Doszło zaś do rozboju na osobie M. Ś., wobec którego nie istniała żadna wierzytelność i wobec którego oskarżeni działali wspólnie z innymi sprawcami. Nie stwierdzono w wyniku zdarzenia z 28.10.2019 r. u P. O. obrażeń części potylicznej głowy – częściowo zasadne zarzuty pkt 1 b, c, obrońcy M. G..

Lp.	Zarzut	
3/	<p>Obrońcy osk. O. P. (1) pkt 1 i 2 /ponowne, powinno być 5 i 6 – uwaga SA/ obrazy prawa materialnego poprzez :</p> <p>1/ przypisanie znamion czynu I z art. 13 § 1 kk w zw. art. 282 kk, gdy jednym ze znamion jest działanie „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, a zostało ustalone, że P. O. (1) był winien środki pieniężne O. P. (1);</p> <p>2/ przypisanie znamion czynów II i III z art. 280 § 1 i 2 kk, podczas gdy jednym ze znamion jest „kto kradnie”, a nie mamy dowodów, że</p>	<p>#zasadny</p> <p>x częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>

	<p>rzeczy rzekomo skradzione posiadał P. O. i także nie zostało wykazane, że 4 mężczyzn działało wspólnie i w porozumieniu z O. P..</p> <p>Obrońcy osk. M. G. (1) pkt 3 obraży prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 kk w zw. art. 282 kk w zw. z art. 191 § 2 kk poprzez zakwalifikowanie zdarzenia z 24.10.2019 r. jako usiłowania wymuszenia rozbójniczego, podczas gdy sprawcy nie stosowali przemocy i działali w celu odzyskania wierzytelności należnej O. P. od P. O., a istnienie wierzytelności zostało potwierdzone, a więc czyn można było zakwalifikować z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 191 § 2 kk.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Zarzuty obrońców są częściowo zasadne. W świetle ustaleń Sądu Okręgowego należy uznać, że P. O. (1) był winien środki pieniężne O. P. (1). Zatem przypisanie znamion czynu z pkt I i 1 wyroku z art. 13 § 1 kk w zw. art. 282 kk, co do którego konieczne jest działanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jest oczywiście błędne. Działanie w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności za pomocą przemocy lub groźby karalnej jest penalizowane przez art. 191 § 2 kk z tym, że wierzytelność musi wynikać z legalnego źródła a nie z nieustalonych rozliczeń przestępczych, gdyż w tym drugim wypadku wchodziłoby w grę przestępstwo przeciwko mieniu /art. 282 kk, art. 280 kk/. Przestępstwo to ma przy tym charakter formalny i jest popełnione już z chwilą zastosowania przemocy lub groźby</p>		

karalnej w tym celu, a więc chodzi tu o czyn w postaci dokonanej a nie jego usiłowanie /tak np. Kodeks Karny Komentarz pod red. W. Wróbla i A. Zolla, 2017 r., tezy 1, 5-13, 18-22, 27a do art. 191 kk/. Zatem w znacznej mierze potwierdzono zarzuty z pkt 1 obrońcy O. P. i z pkt 3 obrońcy M. G..

b/ Odnośnie przypisania znamion czynów pkt II i III oraz pkt 2 i 4 wyroku z art. 280 § 1 i 2 kk stwierdzić trzeba, że poczynione w sprawie ustalenia dowodzą, jakie rzeczy posiadali P. O. i M. Ś.. Wykazano także, że 4 zamaskowanych napastników działało wspólnie i w porozumieniu z O. P. i M. G.. Mimo to doszło do obrazu art. 280 § 1 kk co do czynu z pkt III, ponieważ chodzi tu o działanie O. P. w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności za pomocą przemocy, które stanowi przestępstwo z art. 191 § 2 kk - a nie kradzież przy użyciu przemocy. Nadto zachowanie O. P. wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami względem P. O. co do czynu z pkt II także było podjęte w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności za pomocą przemocy. Tak więc stanowi to przestępstwo z art. 191 § 2 kk w stosunku do P. O.. Natomiast taka okoliczność nie zachodzi odnośnie pokrzywdzonego M. Ś., co do którego napastnicy nie dochodzili istniejącego długu i na jego szkodę dopuścili się kwalifikowanego rozboju.

Lp.	Zarzut	
4/	<p>Obrońcy osk. O. P. (1) pkt 1 i 2 / ponowne, powinno być 7 i 8 – uwaga SA/ :</p> <p>1/ rażącej niewspółmierności wymierzonej kary 3 lat i 6 miesięcy</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego za czyn II do stopnia społecznej szkodliwości czynu, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw czynu, właściwości i warunków osobistych oraz zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa;</p> <p>2/ rażącej niewspółmierności wymierzonej kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności do stopnia społecznej szkodliwości czynu, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw czynu, właściwości i warunków osobistych oraz zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie</p>		

możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.

b/ Apelacja obrońcy pkt 1 nie zawiera żadnych argumentów, które prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie wymiaru orzeczonej kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt II i 4 względem O. P.. Kara jest adekwatna do wielkiego stopnia szkodliwości społecznej przypisanego czynu, wielkiego stopnia winy sprawcy, jego dotychczasowego trybu życia i rodzaju działań skierowanych wobec pokrzywdzonych. Uwzględnia rodzaj ujemnych następstw czynu niewątpliwie dolegliwych dla ofiar, jak też właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który był już karany. Zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa nie świadczy o potrzebie złagodzenia kary – jego postawa świadczy przeciwnie, że neguje swoją winę i dąży do uniknięcia grożącej odpowiedzialności. Orzeczonej kary jest zaś zbliżona do dolnego ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 280 § 2 kk, który wynosi 3 lata pozbawienia wolności.

c/ Natomiast zasadny jest zarzut z pkt 2 rażącej niewspółmierności wymierzonej kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności. W tym wypadku celowe jest zastosowanie zasady absorpcji kar. Jednakże przemawia za tym nie stopień społecznej szkodliwości czynu, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste oraz zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa – gdyż okoliczności te dotyczą wymiaru kar jednostkowych, a nie kary

łączonej. Przyjęcie zasady absorpcji kar wynika z łączności podmiotowo-przedmiotowej czynów, ich bliskości czasowej oraz ewidentnej dominacji szkodliwości społecznej czynu z pkt II i 4, który stanowi zbrodnię kwalifikowanego rozboju, gdy występki z art. 191 § 2 kk zagrożony jest karą od 3 miesięcy do maksymalnie 5 lat pozbawienia wolności.

d/ obrońca O. P. nie wskazał okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar - nie są one nadmiernie surowe a ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko kara bezwzględnego pozbawienia wolności jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa. Brak jest jakichkolwiek podstaw do złagodzenia wymiaru sankcji karnej.

Wniosek

Obrońca osk. O. P. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1/ uniewinnienie oskarżonego,

2/ ewentualnie zmianę kwalifikacji prawnej czynów na czyn ciągle polegający na słownych upominaniach w październiku 2019 r. tj. na art. 190 § 1 kk i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia,

3/ ewentualnie wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia

zasadny

częściowo zasadny

x niezasadny

<p>oraz kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.</p> <p>Obrońca osk. M. G. (1) wniósł o:</p> <p>1/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów,</p> <p>2/ ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej wyżej w pkt 1, 2, 3 i 4 wnioski obrońców o uniewinnienie obu oskarżonych oraz o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania - są w oczywisty sposób chybione. Natomiast na częściowe uwzględnienie zasługują wnioski obrońcy O. P. o zmianę zaskarżonego wyroku co do kwalifikacji prawnej czynów i wymiaru kary, na co wskazano już wyżej. Brak jest zaś podstaw do przypisania czynu z art. 190 § 1 kk.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Nie dotyczy</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nie dotyczy</p>		

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
<u>Nie dotyczy</u>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>W pkt I zmieniono wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego O. P. (1) w ten sposób, że:</p> <p>a/ uchylono rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej z punktu 7;</p> <p>b/ uchylono rozstrzygnięcia o orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody z punktów 3 i 5;</p> <p>c/ w ramach czynów zarzucanych w punktach I i III oraz przypisanych w punktach 1 i 4 uznano oskarżonego za winnego tego, że w dniach 24 i 26 października 2019 r. w miejscowości R. ul. (...), działając z góry powziętym zamiarem w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 12.000 zł od P. O. (1), w tym dnia 24 października 2019 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) groził P. O. (1) użyciem przemocy, a</p>		

dnia 26 października 2019 r. użył wobec P. O. (1) przemocy w postaci kilkukrotnego uderzenia tłuczkiem do mięsa, po czym dokonał zaboru pieniędzy pokrzywdzonego w kwocie 1000 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności;

d/ w ramach czynu zarzucanego w punkcie II i przypisanego w punkcie 2 uznano oskarżonego za winnego tego, że w dniu 28 października 2019 r. w miejscowości R. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) i innymi nieustalonymi osobami, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O. (1) i w celu kradzieży mienia M. Ś. (1), użyli przemocy w postaci rozpylenia gazu obezwładniającego, jak też uderzania pałką teleskopową i nożem, czym spowodowali u M. Ś. (1) naruszenie prawidłowej czynności narządów ciała w postaci złamania nosa, sińca prawego oczodołu, uszkodzenia ścięgien i mięśni prawego przedramienia, zasinienia brzucha i nóg, a u P. O. (1) uraz głowy, dokonując zaboru telefonu komórkowego marki X. (...) wartości około 700 zł P. O. (1) oraz zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. i pieniędzy o łącznej wartości około 470 zł na szkodę M. Ś. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

e/ na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia

23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzono O. P. (1) karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

f/ na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono O. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 30.10.2019 r. godz. 21.40 do dnia 20.01.2021 r. godz. 13.35.

Zwięźle o powodach zmiany

a/ uchylono rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej z punktu 7 z uwagi na konieczność zmiany przypisanych czynów;

b/ uchylono rozstrzygnięcia o orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody z punktów 3 i 5 ze względu na działanie oskarżonego w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O., a więc brak nienależnej korzyści majątkowej;

c/ w ramach czynów z pkt I i III oraz pkt 1 i 4 uznano oskarżonego za winnego popełnienia 1 przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności – zgodnie z analizą z pkt 1, 2 i 3 zarzutów apelacyjnych obrońcy Sąd Okręgowy nieprawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie czynów z art. 282 kk i art. 280 § 1 kk, ponieważ działał on w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności i udowodniono mu czyn ciągły z art. 191 § 2 k.k. Wobec tego należało wymierzyć nową niższą karę, aby nie była nadmiernie surowa oraz odpowiadała niezbyt dużemu upływowi czasu od

przestępstwa, średniemu stopniowi jego społecznej szkodliwości i dość wysokiemu stopniowi winy sprawcy, jak też dotychczasowemu trybowi życia oskarżonego, który był już karany. Nadto zastosowano korzystniejszą kwalifikację prawną czynu z uwagi na dodanie nowego art. 57 b kk, powodującego surowsze zagrożenie karą;

d/ w ramach czynu z pkt II i 2 uznano oskarżonego za winnego działania w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O. i w celu kradzieży mienia M. Ś., tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności – stosownie do analizy z pkt 1, 2 i 3 zarzutów apelacyjnych obrońcy Sąd Okręgowy nieprawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie czynu z art. 280 § 2 kk na szkodę obu pokrzywdzonych, ponieważ działał on w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O. i w tym zakresie dopuścił się czynu z art. 191 § 2 k.k. a jednocześnie wypełnił znamiona art. 280 § 2 k.k. na szkodę M. Ś.. Wobec tego należało wymierzyć nową karę, aby nie była nadmiernie surowa oraz odpowiadała niezbyt dużemu upływowi czasu od przestępstwa, wysokiemu stopniowi jego społecznej szkodliwości i wysokiemu stopniowi winy sprawcy, jak też dotychczasowemu trybowi życia oskarżonego, który był już karany. Za wystarczającą uznano karę niewiele przekraczającą dolny próg zagrożenia ustawowego za takie przestępstwo, uprzednio orzeczoną w zaskarżonym wyroku;

e/ wymierzono O. P. (1) karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności – stosując zasadę absorpcji kar z uwagi na łączność podmiotowo-przedmiotową czynów, ich bliskość czasową oraz ewidentną dominację szkodliwości społecznej czynu z pkt II i 2, który stanowi zbrodnię kwalifikowanego rozboju zagrożonego od 3 lat pozbawienia wolności, gdy występki z art. 191 § 2 kk zagrożony jest karą od 3 miesięcy do maksymalnie 5 lat pozbawienia wolności. Nadto zastosowano korzystniejszy stan prawny wobec aktualnego, przewidującego surowsze zagrożenie karą łączną;

f/ na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

2.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>W pkt II zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. G. (1) w ten sposób, że :</p> <p>a/ uchylono rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej z punktu 8;</p> <p>b/ uchylono rozstrzygnięcie o orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody z punktu 3;</p> <p>c/ w ramach czynu zarzucanego w punkcie I i przypisanego w punkcie 1 uznano oskarżonego za winnego tego, że w dniu 24 października</p>		

2019 r. w miejscowości R. ul. (...), działając w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 12.000 zł od P. O. (1), wspólnie i w porozumieniu z O. P. (1), groził P. O. użyciem przemocy, tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

d/ w ramach czynu zarzucanego w punkcie II i przypisanego w punkcie 2 uznano oskarżonego za winnego tego, że w dniu 28 października 2019 r. w miejscowości R. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z O. P. (1) i innymi nieustalonymi osobami, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O. (1) i w celu kradzieży mienia M. Ś. (1), użyli przemocy w postaci rozpylenia gazu obozwardniającego, jak też uderzania pałką teleskopową i nożem, czym spowodowali u M. Ś. (1) naruszenie prawidłowej czynności narządów ciała w postaci złamania nosa, sińca prawego oczodołu, uszkodzenia ścięgien i mięśni prawego przedramienia, zasinienia brzucha i nóg, a u P. O. (1) uraz głowy, dokonując zaboru telefonu komórkowego marki X. (...) wartości około 700 zł P. O. (1) oraz zaboru w celu

przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. i pieniędzy o łącznej wartości około 470 zł na szkodę M. Ś. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności;

e/ na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzono M. G. (1) karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

f/ na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono M. G. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 03.02.2020 r. godz. 15.10 do dnia 20.01.2021 r. godz. 13.35.

Zwięźle o powodach zmiany

a/ uchylono rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej z punktu 8 z uwagi na konieczność zmiany przypisanych czynów;

b/ uchylono rozstrzygnięcie o orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody z

punktu 3 ze względu na działanie oskarżonego w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O., a więc brak nienależnej korzyści majątkowej;

c/ w ramach czynu z pkt I i 1 uznano oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności – zgodnie z analizą z pkt 1, 2 i 3 zarzutów apelacyjnych obrońcy Sąd Okręgowy nieprawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie czynu z art. 282 kk, ponieważ działał on w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności i udowodniono mu czyn z art. 191 § 2 k.k. Wobec tego należało wymierzyć nową niższą karę, aby nie była nadmiernie surowa oraz odpowiadała niezbyt dużemu wpływowi czasu od przestępstwa, średniemu stopniowi jego społecznej szkodliwości i dość wysokiemu stopniowi winy sprawcy, jak też dotychczasowemu trybowi życia oskarżonego, który był już karany;

d/ w ramach czynu z pkt II i 2 uznano oskarżonego za winnego działania w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O. i w celu kradzieży mienia M. Ś., tj. popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2

k.k. zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności – stosownie do analizy z pkt 1, 2 i 3 zarzutów apelacyjnych obrońców Sąd Okręgowy nieprawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie czynu z art. 280 § 2 kk na szkodę obu pokrzywdzonych, ponieważ działał on w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności od P. O. i w tym zakresie dopuścił się czynu z art. 191 § 2 k.k., a jednocześnie wypełnił znamiona art. 280 § 2 k.k. na szkodę M. Ś.. Wobec tego należało wymierzyć nową karę, aby nie była nadmiernie surowa oraz odpowiadała niezbyt dużemu upływowi czasu od przestępstwa, wysokiemu stopniowi jego społecznej szkodliwości i wysokiemu stopniowi winy sprawcy, jak też dotychczasowemu trybowi życia oskarżonego, który był karany. Za wystarczającą uznano najniższą karę przewidzianą za takie przestępstwo, uprzednio orzeczoną w zaskarżonym wyroku. Obrońca nie wskazał okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar – w takich wysokościach kary nie są nadmiernie surowe a ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom

prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko kara bezwzględnego pozbawienia wolności jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa. Brak jest jakichkolwiek podstaw do złagodzenia wymiaru sankcji karnej;

e/ wymierzono M. G. (1) karę łączną 3 lat pozbawienia wolności – stosując zasadę absorpcji kar z uwagi na łączność podmiotowo-przedmiotową czynów, ich bliskość czasową oraz ewidentną dominację szkodliwości społecznej czynu z pkt II i 2, który stanowi zbrodnię kwalifikowanego rozbójcu zagrożonego od 3 lat pozbawienia wolności, gdy występkiem z art. 191 § 2 kk zagrożony jest karą od 3 miesięcy do maksymalnie 5 lat pozbawienia wolności. Nadto zastosowano korzystniejszy stan prawny wobec aktualnego, przewidującego surowsze zagrożenie karą łączną;

f/ na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

	<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
	<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
	1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	Nie dotyczy		
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
	Nie dotyczy		
	4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		

	Nie dotyczy	
	<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
	Nie dotyczy	
	<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
		Nie dotyczy
	6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Z uwagi na sytuację majątkową obu oskarżonych, pozbawienie ich wolności i częściowe uwzględnienie apelacji, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS
Przemysław Filipkowski Izabela Szumniak Anna Nowakowska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. O. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1-5, 7 i 9 wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
x w części	x	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	x
		zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. G. (1)

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1-3, 8 i 10 wyroku	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
x	uchylenie	x	zmiana